

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 440/2024-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duřu a sudcov Ladislava Duditřa (sudca spravodajca) a Rastislava Kařřáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED]

[REDACTED], zastúpeného Advokátska kancelária Martin Pohovej, s.r.o., Záhradnícka 37, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/167/2023 z 28. marca 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 2. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 48 ods. 1 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 4To/167/2023 z 28. marca 2024, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada o náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Mestského súdu Bratislava I sp. zn. B4-2T/23/2023 z 11. októbra 2023 uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania alebo obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 3, 4 písm. c), ods. 6 písm. b), d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), j) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad v trvaní 1 roka a trest prepadnutia veci. Proti rozsudku mestského súdu podal sťažovateľ odvolanie, ktoré krajský súd zamietol napadnutým uznesením z 28. marca 2024.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Podstata sťažnostnej argumentácie spočíva v tvrdenom porušení práva na zákonného sudcu v spojení s porušením práva na spravodlivý proces pri rozhodovaní o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku mestského súdu. Sťažovateľ poukázal na zloženie príslušného senátu krajského súdu v čase nápadu veci, keď bol účinný Rozvrh práce krajského súdu na rok 2023 v znení dodatku č. 10 z 1. novembra 2023, a na zloženie senátu v čase prijatia napadnutého uznesenia, keď bol účinný Rozvrh práce krajského súdu na rok 2023 v znení dodatku č. 2 od 23. februára 2024. Krajský súd v uznesení uviedol, že pri tvorbe senátu postupoval v súlade s rozvrhom práce od 1. februára 2024, keďže išlo o „*neriešiteľnú situáciu*“.

4. Krajský súd pristúpil k vytvoreniu konkrétneho zloženia senátu, keďže rozvrh práce neobsahoval žiadne prechodné ustanovenia. Na takýto postup však nemal zákonný podklad. Ide o extenzívny výklad bez opory v rozvrhu práce a právnych predpisoch. Podľa výkladu krajského súdu by sa zloženie senátu malo meniť podľa toho, ako sa budú meniť zloženia senátu vykonanými zmenami v rozvrhu práce.

5. Podľa sťažovateľa nie je možné pripustiť, aby sa doplňovanie sudcov senátu vykonávalo na základe pravidiel prijatých v budúcnosti. Správne by mal rozvrh práce účinný v čase pridelenia veci obsahovať spôsob kreácie chýbajúceho člena senátu a ak to nie je možné, je potrebné uplatniť náhodný výber. Táto požiadavka v danej veci naplnená nebola. Za ústavne akceptovateľný nemožno považovať postup krajského súdu, keď v záujme „*riešiteľnosti neriešiteľnej situácie*“ zvolil aplikáciu pravidiel nového rozvrhu práce bez akéhokoľvek zákonného podkladu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 ústavy) v spojení s porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým uznesením krajského súdu, ktoré bolo podľa názoru sťažovateľa prijaté v nezákonnom zložení konajúceho senátu.

7. Ústavný súd už na úvod poukazuje na skutočnosť, že ústavou vymedzená právomoc mu neumožňuje, aby nahrádzal rozhodovacia činnosť (právomoc) všeobecných súdov, ak je založená zákonom alebo na základe zákona. Ústavný súd môže uplatniť svoju právomoc až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Ústava ani zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nepripúšťajú, aby si sťažovateľ ako účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, z čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne vyplýva, že sťažovateľ pred tým, ako požiada o ústavnú ochranu ústavný súd, musí vyčerpať všetky (iné) dostupné a účinné prostriedky ochrany svojich práv.

8. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

9. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

10. Sťažovateľom predstretá sťažnostná argumentácia zakladá (nie však preukazuje, pozn.) podanie dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Zo zistení ústavného súdu však vyplýva, že sťažovateľ dovolanie proti uzneseniu krajského súdu nepodal. Obrátil sa teda na ústavný súd bez toho, aby postup krajského súdu preskúmal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolania.

11. Keďže sťažovateľ nevyčerpal právny prostriedok, ktorý mu zákon priznáva na ochranu jeho práv, a zároveň nepreukázal, že sa tak stalo z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ústavný súd sa meritórne nezaoberal podanou ústavnou sťažnosťou, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru, ale túto pri predbežnom prerokovaní podľa zásady *ratio temporis* odmietol ako neprípustnú (predčasne podanú) podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu